

متن پرسش

سلام علیکم: ۱. وقتی نیکانی چون اصحاب کهف و حضرت عزیز بعد از خواب طولانی و مرگشان اصلاً بویی از ماجرا نبردند تا اینکه با شواهد ظاهری و سخن خداوند به خود آمدند می‌توان گفت ما هم تا الان متوهم بوده ایم که داستان من و بی‌زمانی و بی‌مکانی را فهمیده ایم؟ ۲. آیا گزارشی مبنی بر میزان معارف کسانی که در کتب آسمانی نامشان برده شده و یادشان شده داریم؟ آیا معرفتشان از امثال کسانی که با توحید سر و کار داشته‌اند چون آیت‌الله جوادی و ... بیشتر بوده؟ ۳. چرا حضرت ابراهیم و لوط و داوود و ... با مواجهه با فرشتگان الهی چنین عکس‌العملی از خود نشان دادند که حاکی از تعجبشان و یا ترسشان بوده؟ ۴. سوالات حضرت رسول در باب توحید قبل از نزول قرآن چگونه جواب داده می‌شده؟ ایشان در غار حرا به صورت جزئی چه می‌کرده‌اند؟ ۵. آیا عکسی که به حضرت رسول در دوره جوانی منتسب می‌کنند علماً چقدر ارادت ورزیده‌اند؟ گفته شده امام خمینی این عکس و عکس آیت‌الله شاه‌آبادی را در اتاقشان داشته‌اند؟ آیا گزارشی داریم بیامبر از کسی سوال معرفتی برسیده باشد؟ منظورم در حالت‌های خلسه و خوابشان است مثلاً از حضرت آدم یا نوح و ...؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱- وقتی انسان در عالم بی‌زمانی زندگی کرده، زمانی طی نشده تا احساس کند، وقتی به خود آمده‌اند در این دنیا چنین زمانی واقع شده. زمان در این دنیا چیز دروغی نیست ۲- در روایت از رسول خدا «صلوات‌الله‌علیه‌وآله» داریم: «عُلَمَاءُ أُمَّتِي أَفْضَلُ مِنْ أُنْبِيَاءِ بَنِي إِسْرَائِيلَ» ۳- زیرا فرشتگان از ساحت دیگری برای آن‌ها ظهور می‌کنند که عموماً انسان با آن ساحت به آن شکل مأنوس نیست ۴- در روایت داریم حضرت قبل از بعثت به دین حنیف بوده‌اند و با زمینه‌های توحید ابراهیمی خود را می‌پروراندند ۵- نمی‌دانم. موفق باشید